Trăiască a 10-a aniversare a proclamării Republicii Populare Romîne!

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 1 (632) * joi 2 ianuarie 1958 * 8 pag. 30 bani

ECENIU

…coveste a lui,
… incîntătoare,
… zugrăvește
… tot hazul:
…nui rege.
…te cum a-
…i trans-
…i mare și
… solemni-
… regali!
… sale!
… Ce-
…irnește
…entru
… cu
…
…atul
…stra,
…recut
…statea
… trezea-
…Un lu-
…gur: că o
…ceața și ca-
…gile — miniștrii
…ceau stăpînului în-
coronat hîrtie și condei.

Iar regele așternea tacticos, pe hîrtie, semnătura lui cu înflorituri și zorzoane. De pe urma acestei hîrtii oamenii din popor erau jefuiți, aruncați pe drumuri, întemnițați. De pe urma acestei hîrtii se umpleau cu aur visteria regală și buzunarele slugilor.

Decenii în șir, cît au hălăduit pe la noi, regii și-au înroșit mîinile de sîngele norodului. Dacă n-ar fi să ne amintim decît de 1907 și inimile s-ar cutremura de ură...

De pe urma fiecărui măcel, a fiecărei silnicii, avutul Hohenzolernilor sporea. Regele era mare proprietar de bănci și de fabrici. Regele era mare proprietar de moșii și palate. Regele era mare negustor... Și cu semnătura lui regală îi ocrotea pe cei de-o tagmă cu el, pe toți asupritorii și jefuitorii poporului.

Dar a venit, după noian de suferințe, și ziua răfuielii. A fost ziua aceea de 30 Decembrie a lui 1947 de la care, cu bucurie, sărbătorim astăzi un deceniu.

Eliberat din ghearele fasciștilor poporul nostru pornise să-și făurească o nouă viață. Și în calea lui nu avea nevoie de trîntori și jefuitori. Poporul i-a făcut majestății sale „bagajul regal" și l-a alungat departe.

Sînt zece ani... Sub cîrmuirea înțeleaptă a partidului clasei muncitoare Republica noastră a înflorit, a făcut pași mari pe calea progresului. Fabricile, uzinele, pămîntul cu toate bogățiile lui, sînt ale celor ce muncesc. Avuțiile acestea sporesc mereu, prin hărnicia și priceperea stăpînilor lor, și o dată cu ele sporește viața bună a poporului.

Viața voastră, a copiilor, se scurge ca apa zglobie de munte, sub dezmierdarea soarelui. Prin palatele unde lîncezeau odinioară vlăstare regale sau odraslele bogătașilor, răsună veselia și jocul vostru. Și alte și alte palate se făuresc pentru voi și școli nenumărate unde vă așteaptă lumina cărții și grădini înflorite, ca pe o corabie fermecată a visului și a împlinirii.

Viața liberă căreia i-au pus temelie părinții voștri vă așteaptă cu brațele deschise. Cinstirea ei cinstirea celor ce au făurit-o, înseamnă muncă, dăruire, îndrăzneală creatoare.

Cu plugușorul

ALEXANDRU ANDRIȚOIU

De la mare-n Bucovina
toate-s albe ca lumina
și din orice colț de zare
cad, tot cad, mărgăritare
și arginturi dumicate
peste lucrurile toate.

Am venit cu plugușorul
să arăm, cîntînd, ogorul.
Insă dis-de-dimineață
am găsit pe cîmpuri gheață
și zăpadă sclipitoare;
Plugul nu putea să are!
Vom veni la primăvară
cu tractorul care ară
cît opt pluguri și jumate
cîmpurile dezghețate!

Pînă-atuncea vom ura
doar cu cîntecul, așa:
Grîu de aur și mătase
crească-n lanurile grase!
bobul cît un ou de graur,
iar știuleți ca dinți de aur
și cu bărbi de cărturar,
să surîdă în hambar!
Ia-n mai ziceți, voi, flăcăi,
Mînați, măi! Hăi! Hăi!
Țara-i mică, dar bogată
de lumină e scăldată.
C-a pornit Bicazul mare
cu lumină călătoare
și-mi dă mie și-ți dă ție
și-i dă lui lumină vie,
ne dă nouă, vă dă vouă
o lumină ca o rouă.

Și de cînd e fără crai
romînescul nostru plai,
cresc palate
luminate
și-n cetate
și la sate
cu frumoasa alianță
dintre marmur și faianță,
Toate-s pentru noi, flăcăi,
Mînați măi. Hăi! Hăi!

Țara mea cu lunci mănoase
s-a umplut de cărți frumoase,
s-a umplut de școli anume
și de dascăli cu renume.
Țara-i plină de ghiozdane,
de condeie — milioane —
de cerneluri și hîrtie
Să citească și să scrie
liberi, toți părtași săi,
Mînați măi! Hăi! Hăi!

(Continuare in pag. a III-a)

Desen de Z. Iulian

Dragi copii

La inceputul fiecărui an se fac urări de noroc şi fericire.

O urare de Noul An? Da. O dorinţă sinceră de pace, fericire, note bune şi sănătate.

Acad. Prof. Dr. C. I. PARHON

Vești despre VACANȚĂ

● Pentru vacanţă ne-am făcut nişte planuri grozave — ne scrie Boboc Dobre, preşedintele unităţii din comuna Spătărei. Vom susţine un meci de hochei cu echipa pionierilor din Bogdana. Apoi, dacă vom face rost de mingi — şi aceasta mai mult ca sigur — vom organiza un campionat de tenis de masă. Să ştiţi, la Spartachiada pionierilor vom participa la toate probele.

● Colectivul de conducere al unităţii de pionieri nr. 1 din Mizil ne vesteşte că, în timpul vacanţei, pionierii din şcoala lor vor face o excursie la Bucureşti, la pomul de iarnă de la Palatul pionierilor.

● In zilele vacanţei, artiştii Casei pionierilor din Tg. Jiu s-au gîndit să întreprindă un turneu cu spectacolul de balet „Cenuşăreasa". Acest spectacol s-a bucurat la Tg. Jiu de un mare succes.

JOCUL INIȚIATIVELOR

Deoarece am primit unele scrisori în care mulţi dintre voi ne roagă să-i lămurim asupra unor amănunte privind desfăşurarea Jocului iniţiativelor, în rîndurile ce urmează vom face unele precizări.

● Unele acţiuni pot fi organizate în comun de o şcoală, două sau trei. De exemplu: o şcoală face o excursie cu săniuţe trase de cai pînă în comuna vecină, iar acolo poate să organizeze împreună cu pionierii o zi a sporturilor, în care să se întreacă la săniuţe, schi, patinaj.

● Dacă în programul de activitate al unităţii, detaşamentele sînt trecute cu acţiuni diferite, veţi povesti în scris numai acţiunea cea mai interesantă organizată de un detaşament. Cît priveşte celelalte detaşamente, veţi aminti în scris doar în ce-a constat acţiunea (Ex., detaşamentul nr.... a cercetat viaţa pădurii în timpul iernii, au participat la acţiune atîţia pionieri etc.)

Porumbei şi... note

Povestea acestor fraţi am aflat-o deunăzi la Şcoala de 7 ani nr. 11 din Constanţa. Cel mare, Gheorghe Mîndru, iute din fire, slimbăreţ, şiret şi veşnic cu gîndul la boacăne, căuta de fiecare dată să-şi ţină frăţiorul încurcat în preocupările lui. Intr-o zi s-a apropiat de masa acestuia şi i-a zis.

— Costică, nu mergi să-ţi arăt ceva?

— O nouă invenţie? întrebă Costică mirat.

— Să vezi...

Au ieşit amindoi în curte. Gheorghe făcuse un fel de „clapă", cum îi spunea el, pentru prins porumbei. Cînd porumbelul intra după momeală, băiatul trăgea de sfoară şi uşa se închidea brusc.

— Ce zici? îşi întrebă Gheorghiţă frăţiorul, făcîndu-i cu ochiul spre „clapă".

— E minunat, dar momeală?...

— Asta-i uşor. Boabe de grîu sau mei.

O zi, două trei, băieţii s-au ţinut numai şi numai de prins porumbei. Incercarea lui Gheorghiţă reuşise. Intr-o zi însă, frăţiorul cel mic veni de la şcoală supărat. Primise o notă mică.

— Te-a bătut cineva? îl întrebă Gheorghiţă cum îl văzu.

— Mai rău!

— Cum mai rău?...

— Cum! Am luat un cinci..

Gheorghiţă începu să rîdă.

— Mă miram! Nu-i prea grav. O să ţi-l îndrepţi. Nu mergi?!... şi-i făcu semn, să nu priceapă mama.

Costică s-ar fi dus. Se gîndi însă la notă. „Nu, nu trebuie să mă duc", îşi zise el.

— Nu merg. Pentru porumbeii tăi trebuie să muncesc acum...

Gheorghiţă îl lăsă şi ieşi în curte. In ziua aceea a avut un noroc orb cu capcana lui. Porumbeii cădeau unul după altul, de parcă erau legaţi la ochi. Cu toate acestea, Costică nici nu voia să mai audă de porumbei. Cînd Gheorghiţă începu să-şi laude „marfa", Costică îşi luă cărţile şi trecu în altă cameră.

Din ziua aceea fiecare îşi avea preocupările lui. Gheorghiţă era tare mîndru de rasele sale de porumbei, cu care se lăuda în faţa prietenilor.

— Nici nu ştiţi cît de mult îi îndrăgesc — le spunea el. E unul mai frumos decît altul.

Costică făcea altceva. Seara, cînd toţi ai casei se adunau, Costică îi înveselea nespus cu povestirile, cu întîmplările citite prin cărţi şi, mai ales, notele băiatului făceau pe părinţi să se bucure foarte mult. Hotărîrea băiatului de a învăţa avusese urmări destul de bune. Costică primea numai note 9 şi 10. Cît despre rezultatele lui Gheorghiţă la învăţătură, părinţii nu cunoşteau nimic. Gheorghiţă le spusese într-o zi că şi-a pierdut carnetul.

De la o vreme însă, băiatul era tot trist şi din ce în ce mai amărît. De ce? — Simplu: [...] timp ce fratele său [...] tr-a patra era print[...] cei mai buni din clasă, el, Gheorghiţă, era căzut la aproape toate materiile.

A venit şi vacanţa de iarnă. Ca-n toţi anii, cei doi fraţi trebuiau să-şi viziteze bunicii şi unchii. Gheorghiţă s-a gîndit mult; să plece sau să nu plece! A hotărît să rămînă, să rămînă şi să înveţe din urmă, să-şi îndrepte greşelile. Tocmai cînd gîndea astfel, Gheorghiţă auzi vocea frăţiorului în camera de alături:

— Mamă, nu te supăra, mamă, dar nu mai plec nici eu... Vreau să rămîn cu Gheorghiţă, ca să nu-i fie urît...

Gheorghiţ[...]
Se apropie [...]
parcă simţi[...]
vat faţă d[...]
deschise [...]
să înveţe[...]

GEO[...]

Socoteala

In după amiaza aceea, Vasilică a fost mai abătut ca oricînd. Se plimbă de colo-colo, fără să-şi găsească locul. In minte îi reveneau mereu cuvintele colegei sale de clasă Valerica. „De azi încolo vom fi şi noi în întovărăşire. Tata a depus cererea." Şi de fiecare dată îşi încreţea fruntea. „Deci şi nea Lupulescu s-a înscris... Dar tata... Dacă o să-i spun, sigur c-o să sară cu gura. Tu ce te bagi, mă? Astea sînt treburile noastre..."

A doua zi, sîmbătă, cînd veni de la şcoală, Vasilică auzi că s-au mai înscris în întovărăşire încă şapte familii. „Da, mîine-poimîine toţi copiii din clasă or să rîdă de mine... Că tata... Dar nu, nu se poate.... Cînd o veni tata desearǎ, o să-i spun... Trebuie să-i spun... Orice s-ar întîmpla."

Spre seară, Vasilică deveni mai îngrijorat. „Nu cumva să-i sară tatii ţandăra... Mamii i-a făcut mare gălăgie atunci cînd a încercat să-i vorbească de întovărăşire... Dar poate că... dacă ştiu cum să-l iau... O să vrea..." îşi spuse el cu mai multă încredere.

Se înnoptase, cînd se auzi scîrţîitul prelung al porţii. După paşii rari şi apăsaţi, Vasilică îşi dădu seama că venise taică-său. Ii ieşi în întîmpinare: „Sara bună"

— Ie-te măi, ce băiat harnic! — făcu tatăl, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Vasilică nu-i răspunse. „Lasă — gîndea el — bine că nu e supărat. O să-l iau pe departe..."

In aceeaşi clipă însă uşa de la intrare se deschise şi în cameră intră unchiul lui Vasilică.

— Ce faceţi, oameni buni?

— Iaca, şedem şi noi de vorbă... Ce vînt te-aduce pe la noi?

Oaspetele tuşi încurcat şi după puţin timp reluă:

— Uite, mă Ioane... Ştii, fiindu-mi frate... m-am gîndit să stau de vorbă cu tine... Ştii tu, cu întovărăşirea.

— Altul cu-ntovărăşirea, făcu tatăl întunecîndu-se la chip.

Se vede însă că unchiul nu avea de gînd să se dea bătut cu una cu două. Au discutat multă vreme. Fiecare o ţinea pe-a lui. Pînă la urmă tatăl parcă începu să se înmoaie.

— Bine, măi frate... Dar nu pot să-ţi spun aşa, dintr-odată... Să mă mai gîndesc şi eu.

După plecarea unchiului său, Vasilică găsi de cuviinţă că acum e timpul să vorbească şi el. Şi atunci izbucni:

— De ce nu te înscrii, tată? Doar n-avem cine ştie cît pămînt. Şi... acolo, în întovărăşire, se lucrează şi cu tractorul.

— Ia te uită, mă! Şi tu?... Aşa se înfurie, încît era să-i dea una băiatului.

— Tată, dar... n-ai văzut... ştii... — făcu băiatul ferindu-se şi vorbind repede, repede. Să facem mai bine o socoteală... Dacă semeni porumb pe sfertul ăsta de hectar, nu-ţi mai ajunge pentru grîu... Şi apoi, zarzavaturi... Vasilică nu voia să piardă nici o clipă. Aşa că nu se lăsă. Ii explică care sînt avantajele, că n-o să mai trebuiască să cumpere din tîrg.

— Iacă şi filozoful! mormăi tatăl tot cătrănit. Dar în sine îşi zise: o fi avînd dreptate băiatul. Ei, să fie cu noroc. Ce-o fi o fi. Dar băiatului nu-i spuse altceva decît atît:

— Acum du-te şi tu la culcare. M-aţi dăscălit destul. Şi se întoarse cu spatele, ca să nu i se vadă zîmbetul ce-i mijise aşa, din senin, sub mustăţi.

EMIL DOBRESCU
Şcoala de 7 ani Turcineşti, raionul Tg. Jiu

Urăm succes[...] de coresp[...]

Redacţia „Scîntei[...] felicită călduros ace[...] iniţiativă. Membrii ac[...] ne sînt ajutoare de [...] trebuie să observe tot ce-[...] sant, ce e nou în jur, să s[...] redacţie amănunţit tot ce i-a [...] presionat mai mult la adunare, la o carte sau la un film. Şi lucrul acesta l-au dovedit membrii cercurilor de corespondenţi de la Şcoala medie „Fraţii Buzeşti" din Craiova, de la Casa pionierilor din Arad, de la Casa de copii şcolari din Brăila, de la Şcoala de 7 ani din comuna Grindu-Urziceni şi alţii.

Succes, dragi prieteni. Vă dorim ca materialele trimise de voi să fie interesante. Exemplul vostru să fie urmat şi de alte unităţi.

TELEGRAMA — *către Scînteia pionierului - Buc.*

Dragi prieteni,

Fiecare An Nou se naşte de obicei undeva în răsărit, apoi porneşte spre Moscova, Sofia, Tirana. Dar la Bucureşti — Anul Nou va sosi de data aceasta cu două zile mai devreme.

Va fi cel de al unsprezecelea An Nou al Republicii Populare Romîne.

Cititorii ziarului „Pionierscaia Pravda", pionierii şi şcolarii din Uniunea Sovietică salută şi felicită pe toţi cititorii gazetei „Scînteia pionierului" cu ocazia aniversării Republicii Populare Romîne.

„PIONIERSCAIA PRAVDA"
— U.R.S.S. —

DE LA

TELEGRAMA — *către Scînteia pionierului Casa Scînteii - Bucureşti*

Dragi băieţi şi fete din Romînia,

A venit Anul Nou şi o dată cu el zilele cînd fiecare îşi aminteşte de prietenii cei mai buni, urîndu-le pentru viitor numai bine. La voi, dragi prieteni, Anul Nou vine împreună cu aniversarea zilei de proclamare a Republicii şi trăiţi o dată două sărbători. Cu acest prilej noi vă urăm dragi tovarăşi, numai bucurii şi succese. Anul Nou să ne-aducă tuturor pace, sănătate şi sute de noi prietenii între copiii ţărilor noastre.

Cu dragoste şi din toată inima vă salutăm pionereşte în numele pionierilor din R. Cehoslovacă!

„PIONYRSKE NOWINY"

GÎNDURI DE AN NOU

„An Nou! An Nou! Ascultă dorințele noastre și împlinește-le!“ In ultima seară a vechiului an, copiii adorm cu o dorință în gînd. St, liniște! Sănu-i trezim!

An Nou, tînăr și sprinten, aleargă de află dorințele copiilor. Pleacă-ți urechea la răsuflarea lor caldă, liniștită...

Și spiridușul zboară cu iuțeala gîndului, cu șuierul vîntului, se strecoară prin hornuri pînă ajunge la căpătîiul celui adormit:

„Un tăciune
Și-un cărbune
Hai dorințele-ți spune!“

Anul Nou citește gîndurile copiilor și vi le spune și vouă.

— Sînt fericită!... Nespus de fericită — murmură Bojin Constanța din Morunglav. — In curînd va veni Anul Nou. Ce mult l-am așteptat! Cîte gînduri, cîte visuri! La anul voi termina 7 clase, iar visul meu va prinde aripi. Mă voi duce la o altă școală. Da, la școala care-mi este cea mai dragă.

Și voi învăța mereu, zi și noapte. Peste patru ani mă voi întoarce acasă învățătoare. Iar copiii se vor aduna în jurul meu așa cum ne-am adunat noi în jurul primei noastre învățătoare. Partidul mă va ajuta să-mi îndeplinesc această dorință. Sînt sigură!

★ ★ ★

Cît ai scăpăra din amnar, spiridușul a pierit și a răsărit apoi departe, tocmai la capătul unei fetițe din insula Ada Kaleh.

— Ali Suma! Spune Ali! — ispitește Anul Nou.

— Aș vrea să vă destăinui o mare bucurie a noastră, a tuturor. Zilele trecute am aflat că, în anul care vine, prin grija partidului, insula noastră se va mîndri cu noi clădiri. Se va construi o casă de cultură, străzile vor fi pavate iar în minunatul parc vor fi sădiți peste 5.000 de trandafiri și 200 de smochini. Se va construi de asemenea și un restaurant.

Dorința e ca toți cei care învățăm la școala din insulă să ajutăm la construcția Casei de cultură și să fim primii care să prezinte, pe scenă, programul festiv de la inaugurare.

— Voi îl veți prezenta — chicotește furul de gînduri și se îndreaptă tocmai către Turcinești, raionul Tg. Jiu. Are și aici un băiat cu dorinți. Il cheamă Lupulescu Aristică.

★ ★ ★

— Datorită grijii partidului multe sate au astăzi lumină. Dorința mea e legată tocmai de acest lucru.

Cu cîteva zile în urmă mergînd de la Tg. Jiu spre casă, — povestește Aristică — am văzut un lucru care m-a bucurat foarte mult: firele electrice fuseseră trase pînă la capătul podului din Vădeni, o comună învecinată.

Și de atunci caut să-mi imaginez cam cum ar fi ca într-o seară a anului ce vine, întorcîndu-mă de la școală, să văd în locul lămpii cu gaz arzînd becul electric. Cred c-aș fi cel mai fericit om din lume.

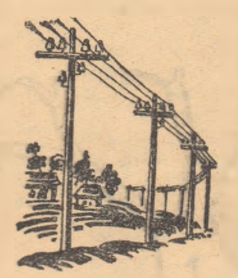
Și încă ceva. Aș vrea să-l văd apoi pe tăticu intrînd în casă cu un aparat de radio nou nouț.

— Și tu Vasilica? Anul Nou și-a cercat tăria zborului și elanul l-a dus departe, în comuna Șoldanu din raionul Oltenița.

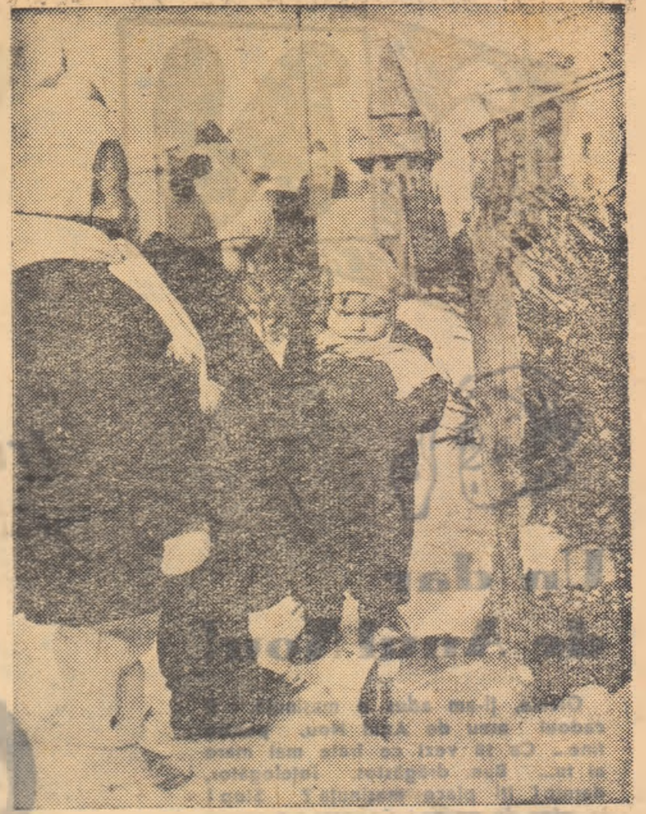
Filip Vasilica răspunde, n-are încotro:

— In afară de satul meu și o singură călătorie în București eu n-am mai fost nicăieri. Mi-ar place să călătoresc mult, să văd și să cunosc multe. Dar pînă în prezent, cunosc patria mea numai din geografie și după fotografii. Și aș dori ca în vara anului 1958 unitatea noastră de pionieri să facă o călătorie încît să pot vedea și munții și marea, Porțile de Fier și Cheile Bicazului.

Vor fi oare îndeplinite dorințele copiilor? Vor fi. Prea zîmbește buclucaș Anul Nou. Știe el ce știe pentru că cei zece frați dinaintea lui care au fost pe la noi i-au cam povestit multe lucruri din Republica noastră. Așa că, hotărît, tot ce-ați gîndit, dragi copii, se va împlini. Se va împlini pentru că părintele drag, partidul, veghează asupra noastră și vă vrea veseli și fericiți

O mică surpriză în orășelul copiilor...

Unitatea 16

— Gicule, șezi! ...la loc! ...Aici, te rog!

Mă învîrteam descumpănit în jurul lui cu zăpăceala firească a omului pus în fața unei surprize nespus de plăcute. Izvorul bucuriei mele era un băietan înălțuț, de vreo 17—18 ani. Mihăiescu George, fostul meu pionier nu m-a uitat! Cînd a crescut? Cînd s-a făcut așa „serios“? Ca ieri, era un puști zburdalnic care mi-aducea bucurii și necazuri ca orice copil de vîrsta lui.

Gicu a plecat. Trecuse doar să mă vadă. Eu am rămas cu amintirile. Sînt singur în Camera pionierilor. O cameră frumoasă. Cea mai frumoasă din oraș, așa se spune. Parcă e ciudată liniștea ce domnește acum. Camera pionierilor suferă fără prezența glasurilor cristaline ale copiilor.

Am în mînă o cupă. Pe ea se află gravat: „Concursul de fotbal pe oraș — 1953“. Prima cupă cîștigată de unitatea nr. 16. Creată acum opt ani, într-o zi de decembrie. Greșesc, atunci nu era nici măcar unitate, era doar un detașament. Patruzeci de pionieri. Erau supranumiți „leii“. Exista oare treabă de făcut la care „leii“ să nu fie în frunte?

De abia în 1950 am devenit unitate și, numai după un an, am și început să fim „cunoscuți“. Atunci, în 1951 unitatea a cîștigat concursul de cîntece pe oraș. Mi-amintesc... Veneam cu băieții pe stradă, după concurs și cîntam de duduia strada. Toată lumea se uita după noi.

Asta... în ce an să fi fost? 1952? ...Da, 1952. Lucrurile s-au întîmplat la sfîrșitul anului școlar. Fusese evidențiat Pleșoianu. Cel mai bun pionier și cel mai bun elev al școlii. Sînt ani de-atunci și exemplul lui Pleșoianu mai e viu și astăzi. A fost o adunare dublă, detașamentul clasei a VII-a împreună cu detașamentul clasei a III-a. Cei mari, care părăseau școala, le-au înmînat celor mici toba și goarna lor. „Să păstrați onoarea detașamentului nostru!“... Și cei mici au păstrat-o cu sfințenie.

Am așezat cupa cu băgare de seamă la locul ei... Unitatea noastră are o adevărată tradiție sportivă. Pentru onoarea unității băieții mănîncă foc. De aceea am și avut atîția campioni: Chiper Alexandru campion la tenis de masă, Ionescu Tiberiu la greutate pe întreaga regiune...

„Grupa veselă“. Asta s-a creat în ultimii ani. In „grupa veselă“ intră doar aceia care știu să cînte, să recite, să danseze și care sînt într-adevăr veseli... Despre ei s-a scris și la gazetă.

E tîrziu. In școală e liniște. Se vede că afară geruiește iar; pe geamuri s-au așternut flori de gheață.

Totul e în ordine? Da. Mai arunc o privire în cartea de onoare a unității unde sînt scriși cei mai buni pionieri (o altă tradiție a noastră). Să stingem lumina... O sting cu părere de rău. Mi se pare atît de mult pînă mîine dimineață... Mîine dimineață!.. Din nou veselie, din nou vocile cristaline ale copiilor... N-aș putea trăi fără asta... Hotărît, nu!

BUTOI ADRIAN
instructor superior
unitatea nr. 16 Craiova

CU PLUGUȘORUL

(Urmare din pag. I-a)

**Țara-n tainițele sale
are cu prisos metale,
aur și argint și-aramă,
fier, oțel, uran de seamă,
tot ce vrea și tot ce-i place
numai să muncească-n pace.
De pe nicovale grele
sar scîntei ca niște stele,
fierul înroșit îmbină
flacăra ca luna plină,
iar în marile cuptoare
fonta-i răsărit de soare.
Și poporul peste toate
e stăpîn cu-ntîietate,
fără rege și-mpărați
fără domni, fără argați
fără bici și vînătăi,
Mînați măi! Hăi! Hăi!
Am mai spune pînă mîine
despre flori și despre pîine,
despre codri și căpșuni,
despre sute de minuni,
dar ni-i frig și-i ger pe-afară
și, vedeți, se face seară.
Deci, tăiați colacii-n două
și ne dați din ei și nouă.
Darnici fiți, precum strămoșii,
mai tăiați și caltaboșii,
și slănina, și untura,
să nu se usuce gura,
și un vin, cum se cuvine,
să cîntăm frumos și bine,
bucuroși și fără bani
La anul și la mulți ani!**

PRIETENI

TELEGRAMA — Către Redacția Scînteia pionierului București

Iubiți prieteni,

Cu prilejul împlinirii a zece ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne vă urăm noi succese în muncă și pe drumul prieteniei cu toți copiii lumii.

Colectivul redacțional
și cititorii ziarului
„DER JUNGE PIONIER“
— R. D. Germană —

TELEGRAMA — Către Scînteia pionierului București

Dragi prieteni de peste Dunăre,

Noi, pionierii bulgari, cu prilejul sărbătoririi celei de a X-a aniversări a Republicii voastre, vă trimitem un frățesc și fierbinte salut. Vă urăm în toate succese deosebite și mulți ani cu bucurii.

Dorim ca prietenia noastră să se întărească tot mai mult. Asemeni păsărilor, să zboare peste Dunăre, tot mai multe scrisori între prietenii romîni și bulgari. Să ne plimbăm împreună pe podul prieteniei, care a legat pentru totdeauna popoarele noastre.

SOVIETUL DETAȘAMENTULUI DE PIONIERI „HRISTO SMIRENSKI“
de la Școala medie nr. 24 — Sofia

ÎN LOC DE

Un dar de Anul Nou!

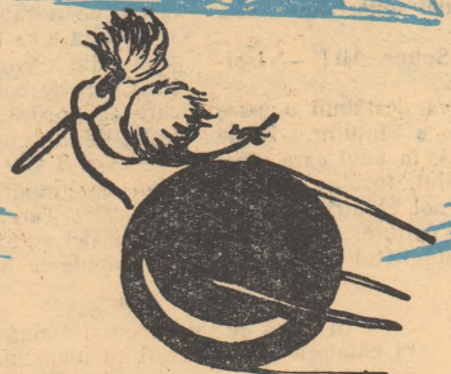
Gicule, ți-am adus o mașinuță. E cadoul meu de Anul Nou, pentru tine... Ca să vezi ce frate mai mare ai tu... Bun, drăgăstos, înțelegător, darnic! Iți place mașinuța? Stop! Ia mîna de pe ea! Ce, vrei s-o strici? Stai nițel să-ți arăt cum trebuie să te joci cu ea! Mai întîi, învîrți cheița asta. N-o atinge; las' c-o-ntorc eu! După aceea, îi dai vînt pe podea... Dă-te la o parte, că mă încurci! Vezi? A pornit! Ei, da' nu mai țîrnîi așa că mă enervezi. De cîte ori ți-am spus că nu-mi place să imiți claxonul! Stai să-ți arăt eu cum trebuie: tu... tu... tuuuu...! Of, și nu mai sta atît de aproape de mașină că o strici și te plesnesc de nu te vezi. Iți place? E a ta, ți-am făcut-o cadou... Nu pune mîna! Tii, ce frumoasă e... Ce, vrei s-o pornești și tu? Fugi de aici, că nu te pricepi! Hai-hai, nu mă scoate din fire, c-o pățești! Tare e drăguță... Parcă ar fi de-adevăratelea. Ţîîî, ți-am spus să nu te-atingi de dînsa! Du-te mai bine în curte de te joacă cu săniuța, că dacă stai aici mă enervezi. Intre timp, eu am să desfac mașina, să văd ce e înăuntru... Ce, te-ai îmbufnat? Nu ți-ar fi rușine să-ți fie, așa știi tu să primești un cadou?!

Irina, Adina și Nina...

In clasa a VI-a s-au lansat trei sateliți artificiali. Numele lor: Irina, Adina și Nina. C-o viteză fantastică ele se învîrtesc în jurul profesoarei de istorie. La o parte, păzea!

Profesoara: Irina, în ce an a avut loc bătălia de la Podul Inalt?

Irina: Podul Inalt? Podul Inalt? A... Vai, ce pantofi drăguți cu toc înalt aveți! Sînt minunați, gigea! Ultimul model, extraordinar!

Profesoara: Despre Mihai Viteazu, știi ceva, Adina?

Adina: Mihai Viteazu... Mihai Viteazu... Da, știu, e acela cu căciulă... cu pălărie... Vai, ce pălărioară drăguță aveți! O bomboană! N-am mai văzut nicăieri așa ceva! S-o purtați sănătoasă! La mulți ani!

Profesoara: Nina, poți să-mi spui ceva despre arta romînească din secolul trecut?

Nina: Arta... Arta... Romarta! Știți, am văzut la Romarta o stofuliță de rochiță nemaipomenită. E beige! La tenul dumneavoastră prinde grozav. Sînteți atît de drăguță, atît de...

Profesoara: Irina, Adina și Nina: nota 2.

...Pac! Sateliții și-au pierdut din viteză, cad:

— Asta-i persecuție curată!

UN EROU

Ura! Petrică a scăpat! Primejdia a trecut! Petrică e întreg, nici un fir de păr nu-i lipsește! Deci, de trei ori pentru Petrică: trăiască, trăiască, trăiască!

Nu-i alpinist și n-a escaladat vreun munte prăpăstios.

Nu-i scafandru și nu s-a luptat cu vreo caracatiță.

Nu-i explorator și n-a răpus vreun tigru fioros.

Și totuși, e un erou!

Deoarece, pentru prima dată după 3 ani:

...De dimineață, s-a spălat cu apă rece pînă la brîu și, închipuiți-vă, a rămas nejupuit.

...S-a dus la școală cu cinci minute înainte de începerea cursurilor și totuși a fost primit în clasă.

...Intîlnindu-se cu un profesor, și-a scos șapca și, băgați de seamă, nu i-a căzut nasul. Vă dați seama, copii? Nu i-a căzut nasul. Dacă nu credeți, duceți-vă să i-l vedeți; e la locul său, întreg și curat. Un nas, o adevărată raritate!

...Apoi, la lecție, n-a suflat. Intelegeți! A avut curajul să nu sufle! Profesoara l-a privit tot timpul cu îngrijorare și la sfîrșitul orei l-a trimis la cabinetul medical...

...In fine, la amiază, întorcîndu-se acasă, Petrică a pus vîrf acestei zile formidabile; a cedat locul său din tramvai unei bătrîne și, închipuiți-vă, nici bătrîna și nici călătorii n-au protestat!

Și astfel, Petrică a ajuns acasă viu și nevătămat.

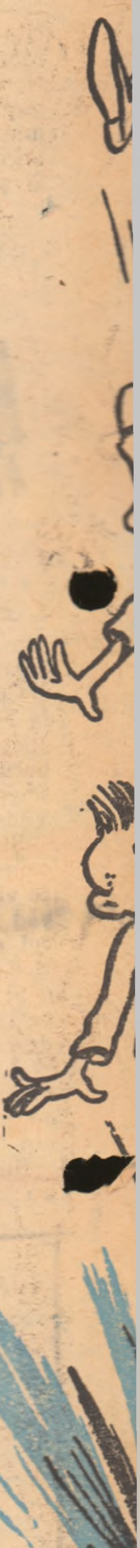

O felicitare neobișnuită

Cu prilejul Anului Nou, noi, copacii din grădina Cișmigiu, ținem să-i felicităm pe cîțiva din prietenii noștri din Capitală. Cum să nu-i felicităm cînd ne sînt atît de dragi, de apropiați! Atît de apropiați, încît au ajuns să ne sprijine. Și cum ne mai sprijină... Cîte 3—4 ore pe zi, fără întrerupere. Se gîndesc la noi că sîntem bătrîni, unii avem o sută-două de ani — și încearcă să ne ajute. Fug de la cîte o oră de matematică—ce va să zică sacrificiul!—și vin de ne sprijină. Prietenește, zdravăn, îndelung... Se proptesc cu spatele de noi și ne țin. Mănîncă semințe, fluieră și vorbesc între ei într-o limbă ciudată, cu rezonanță de pădure tropicală. Distingem, mai ales, două cuvinte care, probabil, sînt numele unor prieteni de-ai lor dragi, despre care discută mereu, cînd cu admirație, cînd cu mirare: Mișto și Sanchi. Ba, din cînd în cînd, ca să ne distreze, cîntă un cîntec care începe cu „Avara mu"...

Buni băieți... Ce ne-am face fără ei? Am cădea, fără îndoială... Dar ei nu ne lasă. Ne sprijină vîrtos. Săptămînă de săptămînă. Zi de zi. Ceas de ceas. Și cînd te gîndești că profesorii, neînțelegători le iau în nume de rău lipsa de la ore și nu-i iartă atunci cînd nu știu lecția. Cîteodată, merg pînă acolo încît îi lasă corigenți, drept care noi, copacii din Cișmigiu, protestăm. Se aude? Protestăm!

RĂVAȘE

Poveste...

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti și-ar fi mai bine. A fost odată un băiat atît de frumos, încît la soare te puteai uita, dar la el ba, deoarece o chiulea regulat de la școală și profesorii aproape că uitaseră cum arată. Și era voinic ca nimeni altul; creștea-ntr-un an cît alții în trei și învăța tocmai invers; în trei ani cît alții într-unul singur. Avea și o filozofie a lui: „Viața-i scurtă iar filmele în bătăi și meciurile de fotbal, multe". Uimise lumea cu deșteptăciunea lui! Veneau călători din toată lumea să-l vadă, să-l admire.

O, și cît era de puternic... Încă de pe timpul cînd avea numai paisprezece ani nu se temea să se lupte cu unul de nouă ani. Dimpotrivă: îl provoca, îl înșfăca de guler și-l trîntea de toți pereții! Iar cît despre agerimea lui, i se dusese vestea: nimeni nu-l întrecea la fugă, după cum mărturisesc frații mai mari ai băiețașilor bătuți.

Așa, zău... Ar mai fi multe de spus despre acest Făt Frumos din clasa a VII-a, dar ziarul nostru se adresează în primul rînd copiilor pînă la paisprezece ani...

Știați cum se povestește UN FILM?

Nicu: A, să trăiești, Costică!

Costică: Bună!

Nicu: Mă, am văzut un film formidabil! O grozăvie, înțelegi tu? Banditii o fură pe fată și fug cu ea călare: tordop-tordop-tordop-tordop-tordop! Băiatul prinde de veste și se ia după ei: parpam-parapam-parapam-parapam! Îi ajunge și scoate pistolul: cîh-cîh-cîh! Sare pe ei: Zdup! Poc! Zbang! Hîrșt! Ih! Jap! Ei, așa-i că-i grozav filmul? Vezi de i-l povestește și lui frate-tău, dar tot așa de frumos ca mine.

Costică: Imposibil! Sufăr de amigdalite.

Misterul celor 235 de pete

Ieri seară, la orele 23 trecute fix, din depozitul Fabricii de cerneală, au dispărut 235 de pete de cerneală! Hoții, foarte dibaci, au reușit să-i înșele pe paznici și să dispară cu prada. În urmărirea lor au pornit cîțiva dintre cei mai buni detectivi.

CE DECLARA PERSOANELE ANCHETATE

Persoanele anchetate declară următoarele:

Lache Pralină, cofetar: Cozonacul poate fi cu stafide, cu nuci ori fără stafide și fără nuci. Despre pete habar n-am.

Grigore Țintă, cizmar: Cui își repară bocancii la mine toată iarna-i merge bine! N-am furat eu petele.

Vasile Diapazon, violonist: Puteți să-mi controlați toate partiturile. Nu veți găsi nimic în afară de note.

SEMNALMENTELE OBIECTELOR DISPARUTE

Pentru o mai bună recunoaștere de către cetățeni a celor 235 de pete, iată semnalmentele lor:

Diametru: 0,1 cm.—3 cm. Forma: rotundă, ovală, triunghiulară, exagonală, informă. Culoarea: albastră, roșie, verde, violetă.

DRAGI COPII,

pînă la ora actuală, destoinicii detectivi Ilie Robinet, Gheorghe Clăbuc și Nae Prosop n-au putut să dea încă de urma celor 235 de pete! Vă rugăm să-i ajutați! Începeți-vă numaidecît cercetările! Aplicați toate metodele posibile de investigație! În caz că veți da de urma uneia sau mai multora dintre cele 235 de pete dispărute, comunicați de urgență numele celui la care le-ați găsit, în str. Băii nr. 16!

DARUL BUNICULUI

Bunicul observase încă mai de demult că nepotul dă tîrcoale cam dese cutiei cu tutun și-l privește cu jind ori de cîte ori își aprinde pipa. Ba, acest nepot întîrzia cîteodată suspect de mult în pivniță, la tăiat lemne, și cînd reintra în casă, mirosea a ceva care era nici trandafir nici garoafă ci dimpotrivă...

— Ascultă, nepoate, îl luă la rost într-o bună zi bunicul. Mi se pare că te-ai apucat de fumat... Să știi că nu-i frumos!

Nepotul rîse îndrăzneț:

— Nu-i frumos? Da' atunci mata de ce fumezi?

Bătrînul se încruntă:

— Eu... păi de... doar n-oi fi vrînd să te compari cu mine!

— Ba, de ce nu? nu se lasă nepotul

— Crezi într-adevăr că nu-i între noi nici o deosebire?! se miră bunicul.

— Păi sigur!

— Bine. Atunci, să vedem ce-i de făcut.

...Cîteva zile mai tîrziu, în noaptea de Anul Nou, nepotul, care potrivit tradiției își pusese ghetele la gura sobei, găsi în ele o pipă, un bilet și cîteva pachețele. În bilet scria:

„Dragă nepoate,

M-am gîndit că n-ar putea fi dar mai potrivit pe care să ți-l fac de Anul Nou decît pipa mea — și tutunul. În afară de aceastea, pentru ca între noi să nu mai fie într-adevăr nici o deosebire, îți mai dăruiesc cîteva lucruri. Avîndu-le, vei putea într-adevăr să fumezi de la egal la egal cu mine, așa cum ai dorit.

La mulți ani!

bunicul tău".

Stringînd cu curaj pipa între dinți, nepotul se apucă să cerceteze curios pachețelele. Dar, citind etichetele de pe ele, începu să se încrunte a mirare și-a surprindere...

Căci, iată ce scria pe etichetele pachetelor:

1 (una) pereche ochelari de presbit.

2 (două) reumatisme în perfectă stare de funcționare.

1 (un) cucui în frunte, conținînd 1 (una) schijă de șrapnel din 1916.

1 (un) carnet de membru al asociației pensionarilor.

1 (una) pereche galoși cu intrare separată și acces la gută.

1 (un) scaun în Cișmigiu, vara la soare, între orele 10-11 dimineața.

18 (optsprezece) bătături în palme, reprezentînd 30 de ani de muncă la turnătorie.

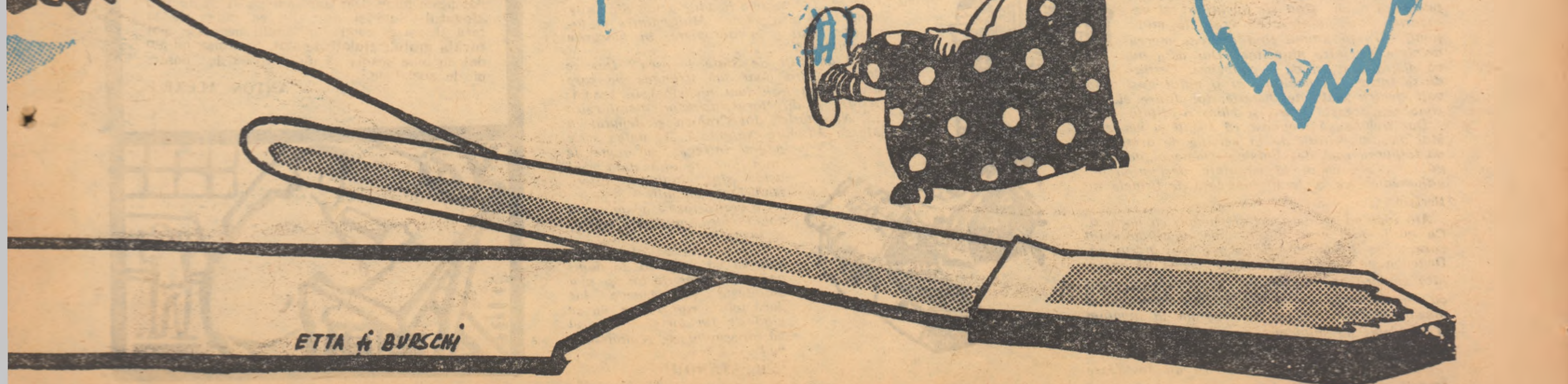
..Nepotul scoase pipa dintre dinți, o lustrui cu mîneca hainei și, tiptil, intră în camera bunicului, punînd-o furiș la vechiul ei loc pe noptieră.

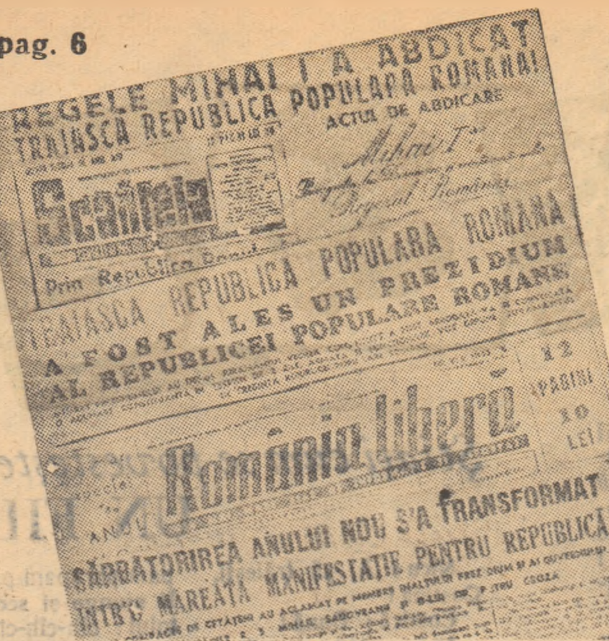

Zicători... aplicate!

- *Nota mică răstoarnă media mare.*
- *Cu un singur 10 nu se face primăvară.*
- *Cine se scoală de dimineață, nu mai spune la școală că l-a trimis mama la piață.*
- *Spune-mi ce film rulează la cinematograful din cartier, ca să-ți spun ce notă iei la teză.*
- *Munte cu munte nu se întîlnește, dar notă proastă cu notă proastă, da (în catalog, și e jale).*
- *Tatăl director, director — dar nota-l pe-nvățate.*
- *Unde-i 1 nu-i putere, unde-i 2, același lucru. De-abia unde-i 7 începe să fie ceva...*

REGELE MIHAI I A ABDICAT
TRĂIASCĂ REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ!
ACTUL DE ABDICARE
Scînteia
Prin Republica Populară...
TRĂIASCĂ REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ
A FOST ALES UN PREZIDIUM AL REPUBLICEI POPULARE ROMÂNE
12 PAGINI 10 LEI
România liberă
SĂRBĂTORIREA ANULUI NOU S'A TRANSFORMAT INTR'O MĂREAȚĂ MANIFESTAȚIE PENTRU REPUBLICĂ

amintirile unui zețar

Era într-o seară înfrigurată, ca toate serile în împărăția tiparului. Chipuri mînjite pînă la urechi de cerneală tipografică, ochi și mîini care scormonesc în pagina de plumb, dichisind-o pentru apropiata intrare în viață a gazetei (viață de-o zi, dar cu atît mai palpitantă...) Și peste toate, ca la cinematograf, „sonorul" potrivit acțiunii: zumzetul de bondar al mașinilor linotip.

Eroul meu e un om vechi al plumbului. A încărunțit printre litere, vingalace și iz tare de cerneluri. Pînă și gestul cu care își presară tutun pe foiță e un gest extrem de atent, măsurat și precis, pe care numai tipografii cu vechime îl pot avea.

In seara despre care vorbeam...

Venise în ultima clipă o știre

O știre despre fapta eroică a unui pionier. Emoționat — asta am priceput-o după felul cum își ștergea ochelarii — bătrînul tipograf îi căută în pagină un loc de frunte. M-am gîndit în clipa aceea la toți oamenii din jurul-mi, cu halatele lor pătate de cerneală, oameni care află între primii veștile cele mai de seamă.

Cum mi-a ghicit gîndul meșterul zețar? Și cine a rostit primul un nume scump: „Republica"? Nu mai știu. De-ajuns că meșterul a căutat cu ochii undeva un calendar nevăzut și s-a mirat:

— Uite dom'le cum trece timpul...

Geamantanele cu discursuri

In ziua aceea — și-a început istorisirea — culegeam tocmai anunțuri și reclame. Multe din ele erau hazlii, fără rost și ne dădeau prilej de glumă. Mi-amintesc de unul care suna cam așa: „Mare ocazie! Vînd imediat stoc 100 geamantane carton, diferite mărimi. Preț derizoriu". Ne minunam. Cine naiba să cumpere 100 de geamantane?

Și exact în minutul acela a năvălit pe ușa tipografiei, cu sufletul la gură, unul dintre ucenici. N-a rostit decît atît:

— S-a... gata... nu mai este...

— Ce-i cu tine, prîsleo? L-am cercetat nedumeriți.

Dar nu puteam înțelege nimic din gesturile și silabele lui aruncate ca din praștie. Abia după ce a băut pînă la fund o cană cu apă a putut să ne explice, cu ochii strălucitori:

— Regele a fost detronat! Țara noastră e republică acum...

A fost un moment de tăcere gravă, în care s-a oprit parcă și răsuflarea mașinilor. Apoi, într-o singură pornire, ne-am îmbrățișat, am cîntat, am sărit ca niște copii prin atelier.

Mai tîrziu a sosit și comunicatul cu abdicarea regelui Mihai și proclamarea Republicii. L-am cules cu litere mari, în fruntea ziarului, și fiecare a ținut să ia și el parte la treaba asta. A fost ca și cum am fi pus umărul toți să dăm deoparte un bolovan care ne stătea în cale.

După o vreme, cineva și-a adus aminte de anunțul cu geamantanele:

— Ați văzut, fraților? Degeaba rîdeați. S-a și găsit un client: majestatea sa. Să-și împacheteze în ele indispensabilii cu coroana.

— Și discursurile „către popor", a mai spus un mașinist.

— Și năravurile, a adăugat altul...

Senzaționalul

Iar s-a auzit piuitul linotipelor care, ca niște berze uriașe și calme, ciugulesc litera fierbinte. Bătrînul zețar a terminat de așezat în pagină știrea „de ultimă oră". Iși răsucește o țigară.

— Ehe, zece ani... Da' să ști dumneata că pentru mine, în meseria mea, au fost ca o sută. Ințelegi ce vreau să zic. Că de mult, la ziarele dinainte, ce material senzațional aveam? Cutare domn ministru a făcut o plimbare de plăcere cu avionul în Italia. Cutare prințesă și-a cumpărat un cal de rasă... Injuram și culegeam veștile astea „senzaționale" cu litere de-o șchioapă, fiindcă așa cerea patronul.

Acum? Nu-i săptămînă, nu-i zi să n-am un senzațional. S-a construit o fabrică nouă, s-a mai făcut o colectivă. Cutare muncitor a făcut o invenție. Toate veștile astea, pricepi dumneata, care vin una după alta, toate merită loc de cinste în ziar. Toate astea sînt senzaționale fiindcă nici nu visam la ele înainte vreme. D-aia zic: Zece ani? Nu, o sută au fost...

Uite, cu mîinile astea am pus în pagini atîtea și atîtea lucruri care s-au trecut la istorie.

Au trecut fabricile din mîna patronilor în mîinile noastre, ale muncitorilor. Am pus literă lîngă literă și am zis: Du-te mai repede veste, zboară să se bucure mulțimea... S-au închegat primele gospodării colective.... A ieșit din fabrică primul autocamion romînesc... A început Bicazul să dea lumină... S-a înălțat uzina de medicamente... Toate, toate veștile astea eu le-am dat drumul să zboare în lume.

Dar cine ține minte toate cîte au fost? Ți-am spus eu: o sută de ani, nu zece...

Am luat condeiul și am scris toate acestea. Ii cer îngăduință și iertare bătrînului meu prieten tipograf. El a dat drumul să zboare atîtor bucurii. Nădăjduiesc, cînd îi va cădea sub ochi, se va încrusta în plumb, cu același zîmbet, și această bucurie a mea, personală.

Val. MAGURA

scrisoare

DOMNULE MALAXA

Pe cînd aveați domiciliul și în București, eram prea mic ca să aflați despre mine iar dumneavoastră mult prea mare, ca să nu vă cunosc. In vremea aceea eu lucram ca ucenic la uzinele Malaxa. Dumneavoastră erați stăpînul uzinelor, proprietarul uneia din cele mai mari întreprinderi metalurgice de la noi. Cum se spunea pe vremea aceea, erați „o putere în țară", mîna de fier a casei regale.

Cunoscîndu-vă de atîta vreme, se înțelege că v-am știut și bucuriile și necazurile. Imi amintesc cît erați de mulțumit. Era în timpul cînd apăreau mereu neînțelegeri între muncitori. Dar asta nu vă distra doar, ci vă și convenea. Certîndu-se între ei, muncitorii ar fi putut găsi vinovați pentru viața de mizerie, tot dintre ei. Vă convenea această stare și chiar o ațîțați.

Dar trebuie să recunosc că aveați și necazuri. Mai ales muncitorii de la secțiile de armament vă tulburau cam des liniștea. Oameni „neînțelegători"... Nu voiau să vă ajute, deși știau angajamentele ce vi le-ați luat față de firmele hitleriste.

Ați avut multe necazuri și cu noi, cu ucenicii. Cu mulți bani erau plătiți specialiștii germani care să ne învețe meserie și mai ales disciplină. Degeaba ne țineați în barăcile acelea dărîmate, fără căldură, de ne sculam dimineața acoperiți cu zăpadă, degeaba ne hrăneați cu mămăligă și mazăre încinsă. Noi tot nu reușeam să învățăm și mai ales să muncim cum ați vrut dumneavoastră.

Mai știu, domnule Malaxa, că ați fost tare amărît cînd după 23 August 1944 a trebuit să părăsiți Romînia. Erați îngrijorat de soarta uzinelor și a muncitorilor. Liniștiți-vă. Muncitorii care conduc astăzi uzina se pricep foarte bine. Turnătoria a fost complet modernizată. La forje și în alte secții au fost instalate noi sisteme de ventilație, cu aer condiționat. Hale noi, secții noii, s-au construit în anii de cînd muncitorii sînt stăpînii uzinelor. Mulți dintre ucenicii de azi nu știu de existența barăcilor. Lor li s-a construit cămin într-o clădire mai mare și mai frumoasă decît colegiile de altădată ale fiilor de capitaliști. Muncitorii nu mai străbat prin noroaie kilometri întregi de la Bariera Vergului pînă la uzină. Tramvaiele îi aduc acum din oraș pînă la poarta uzinei. Mulți dintre ei locuiesc chiar în apropiere, în blocurile muncitorești.

Vă amintiți de State Ionescu? Dar ce întreb? Era doar un strungar pe care desigur nu l-ați luat niciodată în seamă. Astăzi e directorul uzinelor metalurgice „7 Noiembrie" din Craiova și deputat în Marea Adunare Națională. Aș putea scrie pagini întregi cu nume de muncitori de altă dată care astăzi sînt ingineri, ofițeri, tehnicieni renumiți.

Ce vreți, așa-i acum pe la noi. Poporul muncește pentru el însuși!

Deși n-o să vă placă, trebuie să vă spun că de dumneavoastră rar de tot își mai amintește cîte cineva! Iar dacă foarte rar o face, nu se gîndește din dor și nici ca să vă binecuvînteze, ci dimpotrivă!

V. STANOIU
muncitor la uzinele „23 August"

Ionică și Ion

In vara anului 1949 mă aflam în fostul județ Olt cu o comisie formată din mai mulți tovarăși printre care un inginer, un tipograf, un instructor de partid și alții, veniți din București să dăm o mînă de ajutor țăranilor din două comune care, cele dintîi în județ, se hotărîseră să facă cîte o gospodărie.

Satul avea vreo sută de case. Casele, de loc frumoase. Tot bordeie ori coșmelii îngropate în pămînt și cu acoperișurile de șiță putredă, pleoștite, ca pălăria în capul unui bețiv.

Intr-unul din acele sate l-am cunoscut pe Ionică. Chiar în seara cînd țăranii nevoiași cu pămînt puținte1 semnau intrarea în colectivă. S-a vîrît printre oameni.

— Ce-i cu tine, mă, țîcă? — îl întrebai.

Și-a ridicat pălăria de pai — cît roata carului — de pe frunte și m-a privit cu ochii lui căprui ca două dude în ajun de pîrgă:

— Am venit să mă înscriu.

— Unde să te-nscrii? îl cercetai.

— La colectivă. Că mă strînge gheata să mai stau porcar la alde Didu.

Privii la picioarele lui. Era desculț. Il rugai să-mi spună cine-i Didu. Aflai că-i un cioban chiabur care-l ține porcar doar pe mîncare și chipurile pe-mbrăcăminte. Și-apoi că el, Ionică, e orfan de mamă, care-i murise cu zece ani în urmă. Pe taică-său nu l-a cunoscut. A fost un ins sărac porcar la boier care — în timpul războiului — își luase lumea în cap, urmărit de judecată și jandarmi căci o scroafă ciocoiască fusese călcată de tren și porcarul n-avea bani să-i plătească stăpînului despăgubire.

A doua zi ne-am întîlnit iar. Zorea afară, la cîmp, cu un sac în spinare.

— Ce-ai acolo, Ionică?

— Semne pentru colectivă

— Ce fel de semne?

A vîrît brațul în sac și a scos un pumn de țăruși de lemne cu care, o oră mai tîrziu, am început să însemnăm hotarele terenurilor noii gospodării agricole colective.

*

Săptămîna trecută l-am găsit pe Ion într-o uzină din Capitală. Am dat de el într-un birou mare, luminos, lucrînd cu linia și compasul la un plan de mașină.

— Ce faci, Ionică?

S-a uitat o clipă mirat la mine.

— Nu mă mai cunoști?

Abia atunci i-a prins zîmbetul întreaga față.

— Tovarășul ziarist de la București.

— Eu, măi băiatule. Mă bucur că te văd dar tare îs curios să știu cum de-ai ajuns aci, după ce te lăsasem cu traista de semne la marginea tarlalei. Sînt ani de-atunci. Vreo opt și mai bine.

Ionică se apropie de fereastră. Privi în curtea mare a uzinei și, încet, ca să nu-i tulbure din lucru pe ceilalți tovarăși din birou, începu să depene firul:

— ...Am fost pionier... Secretarul de partid și președintele gospodăriei au avut nevoie de un mecanic la pompa de apă a grădinăriei. M-au trimis la Slatina, la un atelier. Secretarul județenei de partid m-a propus la o școală tehnică în București, de pe lîngă uzina asta. Aici am primit învățătură, haine, cărți și mîncare și cazare gratuită.

Un fir de soare trecut prin fereastră îi juca pe frunte.

— ...Am învățat... Am absolvit și direcțiunea m-a propus la studii superioare... Am reușit la admitere. Acum sînt student... Peste doi ani am să fiu inginer...

— Și ce-ai să faci? îl întreb

— Cum „ce"? Mă-ntorc acasă, la colectivă! Are acum mașini mecanice și nu le-ar strica să le dirijeze un inginer! Gospodăria noastră s-a mărit mult, nici n-o mai recunoști. E atîta belșug acolo...

A tăcut. Apoi:

— La început, cînd am intrat în școală, bursier, credeam că-i un noroc unic ce-a dat peste mine. Dar apoi am văzut că nu sînt singurul. Sute și mii alții ca mine, de la țară și orașe, copii din familii nevoiașe, pot învăța gratuit ajutați de stat. Și-atunci mi-am dat eu bine seama că nu-i vorba de noroc, ci de socialism...

ANTON ALEXE

Scînteia pionierului

ANUL XXVIII
Nr. 1 (1671)
Ian. 1977

■ „MEDITERANEA" COMUNICA. ■ COMPLEXUL K. ■ UN PERETE... REFRACTAR ■ LOCUITORII ADÎNCURILOR ■ INTÎLNIRE PE INSULA DE ALABASTRU.

INIMA ORAŞULUI

Complexul atomic nu mai e o taină pentru voi, dragi prieteni. Jurnalele luminoase care proiectează în fiecare seară ultimele noutăţi pe panoul uriaş al cerului v-au adus destule veşti despre el.

Dar iată că acum, în prag de An Nou 1978, brigada noastră de reporteri zburători ne-a trimis de pe bordul helicopterului lor o ştire emoţionantă, pe care v-o împărtăşim literă cu literă:

„Sîntem în centrul industrial K, unde am aterizat de cîteva clipe. Prin tele-radio, am primit comunicarea că astăzi se vor începe aici lucrările de instalare a primei centrale complex-atomic din ţara noastră.

Deocamdată nu sînt prea multe de văzut. Excavatoarele „Diamant" au săpat în cîteva ore fundaţiile clădirii. Trenurile electrice şi „cărăuşii aerului", avioanele de mare tonaj, descarcă neconteniţ prefabricate pentru pereţii clădirii, cît şi piesele gigantice ale viitorului complex. Durata construcţiei e fixată la treizeci de zile, dar montorii nădăjduiesc s-o termine mult mai curînd. Aspectul e al unui şantier obişnuit...

Dar, pentru a nu lăsa pe cititor pradă curiozităţii timp de o lună încheiată, am cerut concursul inginerului şef al lucrării, care ne-a dat cu bunăvoinţă toate lămuririle:

— Complexul atomic va fi, cum vă spun... un fel de inimă a oraşului K. Pulsînd zi şi noapte sub supravegherea cîtorva ingineri, el va trimite spre arterele oraşului lumina şi căldura necesară. Cele 22 de uzine şi fabrici din K. vor fi acţionate de energie electrică produsă aici, fără să mai vorbim de luminarea feerică a oraşului. Incălzirea locuinţelor se va face tot de aici, aşa încît caloriferele vor rămîne o amintire. Şi încă ceva: complexul nostru acţionează de asemenea compresoarele poştei pneumatice, care va distribui scrisorile prin tuburi, direct la domiciliu, scutind astfel munca factorilor poştali".

Transmisia reporterilor noştri s-a încheiat aici. In ediţia de seară vom reveni cu noi amănunte.

ULTIMA ORA

- De la „Mediteranea", staţiunea experimentală a tinerilor naturalişti din Munţii Apuseni, ne-a sosit următoarea veste: „In noaptea de 28 spre 29 decembrie conducta care aduce aer cald pentru sera noastră de fructe citrice s-a defectat într-un punct necunoscut din regiunea Rîpei Negre. Cîteva sute de mii de lămîi şi portocale — recolta noastră din acest an — erau compromise. Trei membrii ai staţiunii, pionierii Sandu Nicolaie, Ion Matei şi Mihăescu Gheorghe, au hotărît imediat să găsească locul defecţiunii. Infruntînd viscolul şi gerul, ei au pornit cu girobuzul staţiunii şi după trei ore de căutări şi eforturi au descoperit spărtura care a fost apoi sudată. Numele celor trei pionieri au fost trecute în cartea de onoare a staţiunii."
  ...Redacţia noastră şi împreună cu ea toţi cititorii, îi felicită călduros pe viteji cercetători!

- Pe cele trei hectare ale „Pieţii socialismului" din Capitală, a fost terminată amenajarea orăşelului copiilor. Printre distracţiile-surpriză din vacanţa aceasta, semnalăm peştera de gheaţă artificială, săniuţele cu motor, precum şi întîlnirea lui Moş Gerilă cu copiii pe insula de alabastru, înălţată la 50 de metri deasupra orăşelului.

- In dimineaţa Anului Nou, pe stadionul acoperit „Tînărul dinamovist", va avea loc un meci de fotbal între selecţionatele de pionieri ale Bulgariei şi Romîniei. Spectatorii sînt rugaţi să-şi gareze helicopterele în hangarele speciale, pentru a evita aglomeraţia.

- Din cele patru tone de metale uşoare, strînse anul acesta de pionierii din Timişoara, muncitorii de la uzina X-2 au construit un tren electric cu zece vagoane etajate. Trenul este destinat pionierilor şi şcolarilor timişoreni şi va face circuitul oraşului

- Cercul de cinematografie al Palatului pionierilor din Constanţa a terminat turnarea filmului ştiinţific în relief „Locuitorii adîncurilor" a cărui acţiune se petrece în întregime pe fundul mării.

COLŢ OBIŞNUIT...

Iertaţi-mă că vă dezamăgesc, stimaţi cititori: nu e vorba de Albă ca Zăpada şi de prietenii ei de-o şchioapă...

Lucrurile stau mult mai simplu. Zilele trecute a năvălit în redacţie, indignat la culme, prietenul meu Aurică, pionier în clasa a VII-a. Agita în mîini o gazetă:

— Uite, asta nu-mi place, s-a burzuluit el. Voi, reporterii, vedeţi lucrurile numai în mare. Căutaţi cum s-ar spune „bombe" gazetăreşti. Iar realizările mai obişnuite, mai modeste, le treceţi cu vederea.

— Cum adică? i-am arătat nedumerirea.

— Păi uite colea titluri: „Etajul 40", „Blocurile-gigant din cartierul X", „Acoperiş în nori". Vezi? Se scrie numai despre clădirile mari, cu faimă. Iar în căsuţele noastre simple nu vine nici un ziarist. Şi doar s-au construit atîtea. Cartiere întregi!

Am plecat capul ruşinat. Nu i-am făgăduit nimic prietenului Aurică, dar a doua zi în zori m-am şi înfiinţat în...

CARTIERUL BUFTEA

Cei mai în vîrstă îşi amintesc că, în urmă cu ani, Buftea era o comună la o distanţă bunicică de Capitală. Astăzi, cum ştiţi, ea a devenit un cartier mărginaş al Bucureştiului. Un cartier liniştit, curat şi luminos, cu toate că cuprinde şapte sau opt uzine. Abundă spaţiile verzi, iar clădirile predominante sînt tocmai acele case modeste despre care vorbea prietenul meu Aurică. Le cunoaşteţi desigur cu toţii sub numele de blocuri „Pitic". Ce-i drept, casele de odinioară nu le-ar putea ajunge decît pînă... la glezne, dar faţă de coloşii din centru trebuie să se mulţumească cu numele acesta liliputan, deoarece nu au, în majoritate, decît zece-cincisprezece etaje.

Am intrat la întîmplare într-una din case, pe care scria: „Pitic 7". N-am folosit liftul, fiindcă nu pot suporta viteza excesivă. Scările rulante sînt mai comode şi... mai lente. M-am oprit — tot la întîmplare — la unul din apartamentele etajului 13. Celula fotoelectrică mi-a vestit prezenţa şi pe ecranul mic şi rotund, montat în tabla uşii a apărut...

UN CHIP SIMPATIC

Era chipul mirat al unui moşneguţ de treabă, cu mustăţi şi sprîncene stufoase. M-a poftit şi am intrat. L-am descoperit pe bătrîn în... costum de baie în piscina acoperită cu sticlă a apartamentului, prăjindu-se în faţa unui aparat de raze ultraviolete. S-a scuzat:

— Vedeţi... vîrsta, reumatismul... Vara, fireşte, prefer marea şi soarele natural. Dar acum, în decembrie, mă mulţumesc cu piscina. A, dar nici nu m-am prezentat: sînt Popescu Marin, bunicul familiei Popescu.

...Am petrecut clipe plăcute, cu Popescu-bunicul. E pensionar şi e mulţumit de viaţă. Un singur lucru îl stînjeneşte. Să vedeţi... „Pitic 7", ca toate blocurile de acest tip, e construit în întregime din sticlă şi material plastic. Or bunicul e obişnuit din tinereţe să tot ciocănească, să repare ceva în gospodărie, iar în pereţii lui „Pitic" nu poate să bată măcar un cuişor...

ROBOTUL GRIJULIU

In timpul conversaţiei noastre a sosit şi gospodina, tovarăşa Popescu. E şofer-pilot pe un taxi aerian. S-a repezit pînă acasă, cîteva clipe, să pregătească prînzul pentru Mioara, mezina familiei, care trebuie să se întoarcă de la şcoală. Am profitat de prilej, ca să arunc o privire în tot apartamentul. Mobilă obişnuită, de metal şi sticlă. Prin pereţi pătrunde din belşug o lumină blîndă. Bucătăria, ca toate bucătăriile: ustensile de ultimul tip, ascunse cu îngrijire în pereţi. Sera apartamentului, îngrijită chiar de Popescu-bunicul, m-a încîntat.

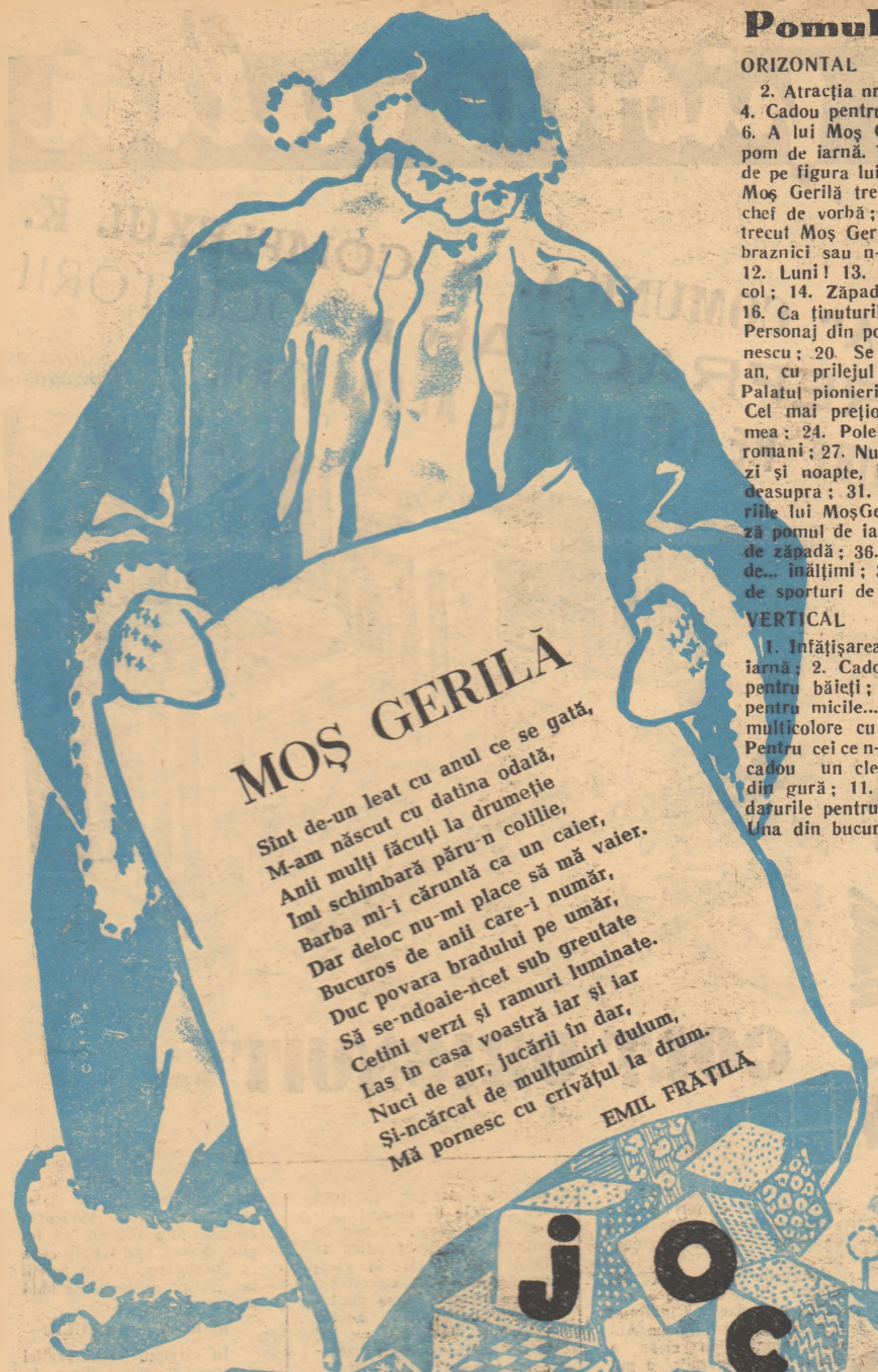
In timp ce mama şi bunicul îmi dădeau explicaţii savante despre fiecare plantă în parte, s-a auzit un mic bîzîit şi o lumină roşie s-a aprins în perete.

— Scuzaţi-mă, mi-a spus tovarăşa Popescu. Soba robot îmi dă de veste că friptura e gata.

M-am folosit de faptul acesta, ca să-mi iau rămas bun şi, cu toate insistenţele gazdei de a rămîne la masă, am plecat. Trebuia să-mi predau reportajul. Aurică al meu e necruţător.

De altfel, cer iertare cititorilor dacă n-am spus lucruri teribil de interesante. N-am făcut decît să satisfac legitima dorinţă a unui prieten.

Reportaj cu „PITIC 7"

MOŞ GERILĂ

Sînt de-un leat cu anul ce se gată,
M-am născut cu datina odată,
Anii mulţi făcuţi la drumeţie
Îmi schimbară păru-n colilie,
Barba mi-i căruntă ca un caier,
Dar deloc nu-mi place să mă vaier.
Bucuros de anii care-i număr,
Duc povara bradului pe umăr,
Să se-ndoaie-ncet sub greutate
Cetini verzi şi ramuri luminate.
Las în casa voastră iar şi iar
Nuci de aur, jucării în dar,
Şi-ncărcat de mulţumiri dulum,
Mă pornesc cu crivăţul la drum.

EMIL FRĂŢILĂ

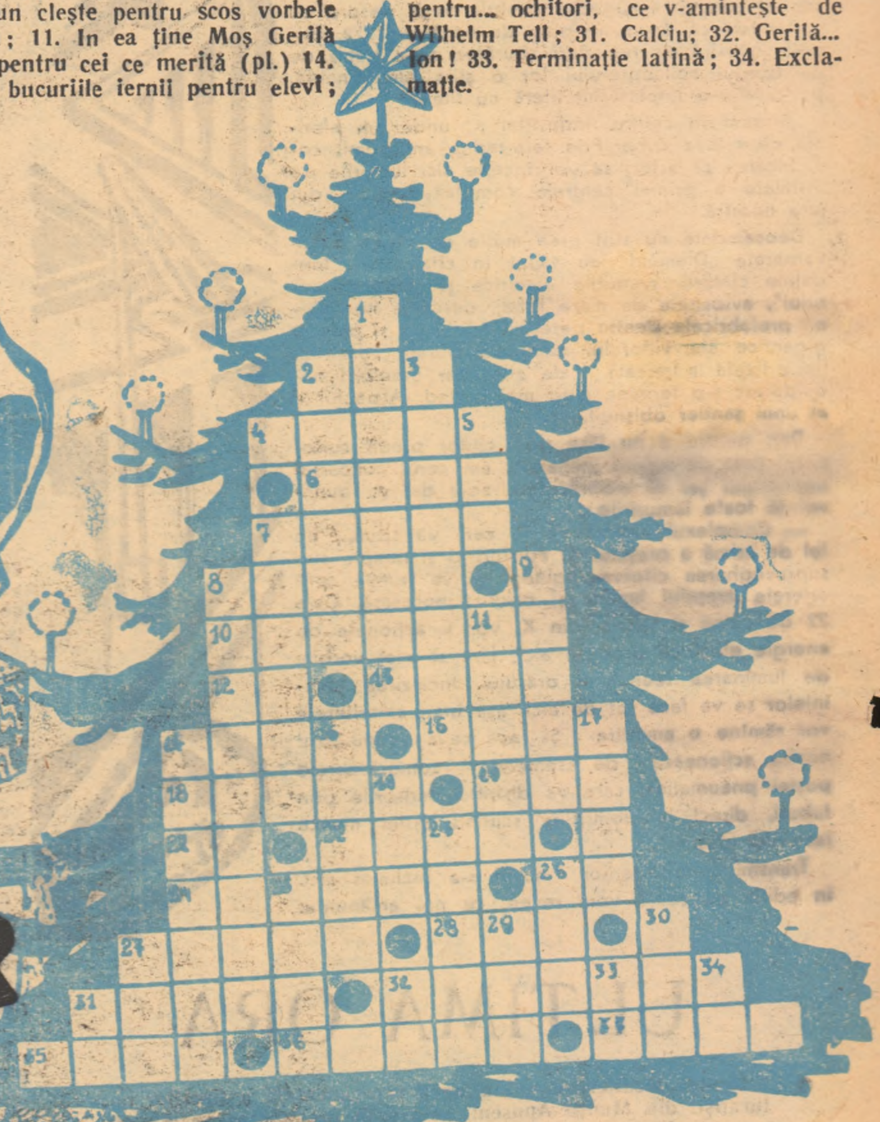
Pomul de iarnă

ORIZONTAL

2. Atracţia nr. 1 din Oraşul copiilor; 4. Cadou pentru amatorii de... hipism; 6. A lui Moş Gerilă o vedeţi la orice pom de iarnă. 7. Nu lipseşte niciodată de pe figura lui Moş Gerilă; 8. Căruia Moş Gerilă trebuie să-i aducă puţin... chef de vorbă; 10. Cei pe la care n-a trecut Moş Gerilă, fiindcă au fost... obraznici sau n-au avut... note bune; 12. Luni! 13. Omăt răvăşit de... viscol; 14. Zăpada... pomului de iarnă; 16. Ca ţinuturile zăpezilor eterne; 18. Personaj din poezia „Strigoii" de Eminescu; 20. Se organizează în fiecare an, cu prilejul pomului de iarnă, la Palatul pionierilor; 21. Conjuncţie. 22. Cel mai preţios dar pentru toată lumea; 24. Poleită cu aur; 26. 105 la romani; 27. Nume masculin; 28. Curge zi şi noapte, iar iarna îngheaţă pe deasupra; 31. Il găsiţi printre jucăriile lui MoşGerilă; 32. Infrumuseţează pomul de iarnă; 35. Pălăria omului de zăpadă; 36. Cadou pentru amatorii de... înălţimi; 37. ...şi pentru amatorii de sporturi de iarnă.

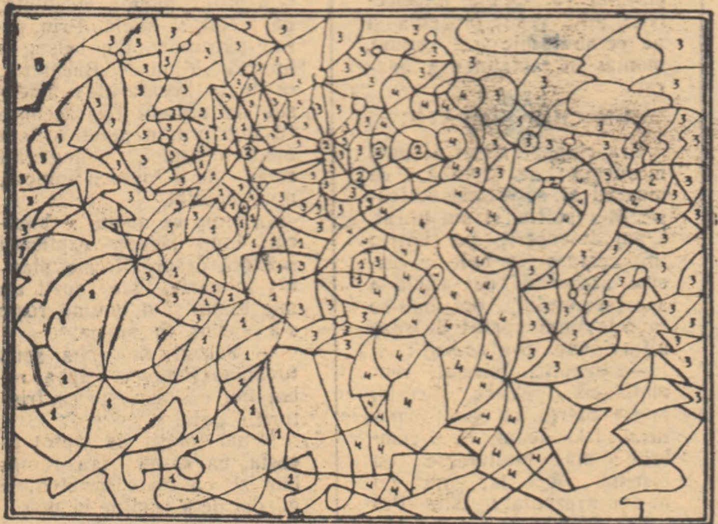
VERTICAL

1. Infăţişarea generală a pomului de iarnă; 2. Cadou pentru fetiţe; 3. ...şi pentru băieţi; 5. Ceaşcă; 7. Cadou pentru micile... gospodine; 8. Cadouri multicolore cu panglici şi pene; 9. Pentru cei ce n-au, Moş Gerilă le aduce cadou un cleşte pentru scos vorbele din gură; 11. In ea ţine Moş Gerilă darurile pentru cei ce merită (pl.) 14. Una din bucuriile iernii pentru elevi; 15. Ţinut acoperit mai tot timpul anului de zăpadă; 17. Cele mai frumoase cadouri pe care poate să le ofere, sînt... notele bune; 19. Datină; 23. Meşterul care a făcut păpuşa Buratino; 25. Serveşte la zugrăvit pereţii; 26 Jucării cu şase feţe (sing.); 27. Oraş în Norvegia; 29. Işi serbează ziua într-a şaptea zi a fiecărui an; 30. Cadou pentru... ochitori, ce v-aminteşte de Wilhelm Tell; 31. Calciu; 32. Gerilă... Ion! 33. Terminaţie latină; 34. Exclamaţie.

Unind cu creionul punctele numerotate în ordinea numerică, aflaţi ce lucrează copiii de mai sus.

Vreţi să aflaţi ce ascunde acest păienjeniş de linii? Coloraţi: 1 cu portocaliu — 2 cu negru — 3 cu albastru — 4 cu marou.

Desenatorul a uitat să facă şi instrumentele. Vă rugăm pe voi, dragi copii, să descoperiţi la ce instrument cîntă fiecare membru al acestei orchestre.

COLEGIUL DE REDACŢIE: Albinescu Elena; Bistriţeanu Alexandru; M. Breslaşu; B. Caragiale; Călin Marin; B. Grigoriu; Iliescu Constantin; I. Lessen; Valer Novacu; Octav Pancu-Iaşi; Rusu Maria; Sîrbu Ştefan; A. Weiss şi N. Zamfir.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.